

Første brev til Forbundskansler Konrad Adenauer

Bruno Gröning, 7.1.1957

Hr. forbundskansler dr. Adenauer

Bonn

Forbundskancelliet

Kære hr. forbundskansler!

Ordene, som De fandt i Deres juletale*, har i det indre rystet alle mennesker, der hørte dem, og sikkert i mange tilfælde bragt dem til besindelse.

Gennem selvbesindelse at komme til selvbevarelse – igen at bringe sig i den indre orden, idet man bliver tro mod det gode, og afskyr det onde – disse velsignelsesrige ord indebærer så megen lægedom i sig, og jeg kan simpelthen ikke lade være med at udtale min dybtføjte tak til Dem, kære hr. Forbundskansler.

Tillad mig her på dette sted at sige Dem, at det er de samme ord, med hvilke jeg i årevis har mødt mennesker, for igen at rette dem op, at hjælpe dem til igen at finde ud af sjælelig og fysisk nød, så de igen kan blive værdifulde medlemmer af menneskeheden. At give dem mod og håb og kraft, så de genfinder troen og tilliden til Gud, det er mit faste virke og min tanke. Det er et liv fuldt af afkald og ofre, fuldt af fjendtlige holdninger og ofte de værste ydmygelser, og dog kan jeg ikke gøre andet end at følge mit indre kald, og fortsat stille mig til tjeneste for denne gode sag. At ordenes kraft og trøst igen kan oprejse de mange fortvivlede, og at også fysiske skader bliver fjernet, fylder mig altid med den største taknemmelighed mod den Almægtige. Men gang på gang må jeg opleve, at man stiller mig for en domstol, og jeg forsikrer Dem, kære hr. Forbundskansler, at da jeg fik kendskab til Deres velsignede ord, blev jeg bestyrket i min overbevisning om, at menneskeheden en dag vil lære at indse, at sådanne ord aldrig vil føre til skyld, men til velsignelse. Da jeg gang på gang må opleve, hvor meget menneskene formår at omsætte mine ord til det gode, ja, hvor mange der bliver ansporet til at producere og virke med de største præstationer, kan jeg ikke gøre andet end fortsat at følge mit kald, og tjene menneskene med det.

Med højagtelse

underskrevet Gröning**

Kilde: Bruno Gröning Stiftungs arkiv

* Juletale

Konrad Adenauer

Julen, de stille dage inden begyndelsen af det nye år. Mon denne fred, mon disse dage vil bringe mange af os til den eftertanke, vi har så alvorligt brug for? For vi skulle alle, også de, der står helt i vor nutidige livs accelererende hast, i dets forretninger, i dets fornøjelser, dets liv og røre, i denne tid omkring julen vække en stemning i det indre, som vi skal lytte til.

Denne stemning kommer måske langt borte fra, fra en fortid, der ligger så langt tilbage, ikke så meget i antal år, som nok på grund af disse års hændelser. Den formaner os til meget, som vi næsten har glemt. Men vi skal ikke glemme alt, hvad der tidligere var levende i os.

I morgen bygger på i dag, men i dag og i morgen kaldes frem af i går. Denne sandhed kan intet i verden fjerne. Vi skulle alle engang blive bevidste om os selv, også om det, der ligger i fortiden. Og vi skulle så, overfor os selv, aflægge regnskab over vores indre udvikling. Kun den, der på den måde bliver bevidst om sig selv, fører et bevidst liv, et menneskeværdigt liv. Hvis man ikke gør det, opgiver man sig selv, sin personlighed. Så er man, måske som et blad, der er blæst vort af vinden, snart drevet her, og snart derhen igen. Vor tid indeholder bestemt meget godt og smukt, ærlig bestræbelse og ærligt arbejde. Men noget er blevet sjældent hos os, forekommer det mig, noget, som mennesket ikke kan leve uden, hvis livet skal være andet end slet og ret at få dagene til at gå. Noget, som de fleste mennesker havde i fortiden, er forsvundet for os, den indre orden. Det tænkte jeg på, da jeg talte om betydningen af værdierne i fortiden. Hør venligst godt efter, mine kære venner, og forstå, hvad jeg mener: Når den indre orden mangler, mangler den indre kraft, mangler sindigheden, mangler roen, tilfredsheden.

Jeg er den sidste, der kun lever fortiden, der ser alt godt i den. Mennesket må stræbe videre, hele tiden og utrætteligt. Fra min tidligste ungdom har min far indprentet mig dette. Også i dag skal forældrene sige dette til sine børn. Men mennesket må også se sin tids farer, tiden, som han nu engang er indstillet i, og han må også tage fortiden med, det som var godt. Og til fortidens goder hører også, at mange, måske de fleste mennesker, havde erhvervet sig en indre orden, som gav dem fasthed, standhaftighed, en indre fylde, som satte dem i stand til at holde på deres indre selv, også i en forvirrende, usikker tid.

De spørger Dem selv, hvad jeg mon forstår med denne indre orden? Jeg vil forsøge art besvare det med en sætning. Indre orden har den, der kender forskel på godt og ondt, og er fast besluttet på altid at være tro mod det gode. Denne indre orden må man selv skaffe sig. Det kræver meget arbejde med sig selv, og meget modstand mod dårlige indflydelser, der både kommer fra ens eget indre og udefra. Når vi ikke har denne indre orden, hjælper hverken erhverv eller fornyelse, heller ikke ydre succes, til at komme i en indre ligevægt, og dermed til den højeste lykke, som dette liv kan bringe os. Hvorfor jeg netop i dag føler trang til at sige det til Dem, ved julefesten, festen for håb og glæde, nu, hvor vi står foran et nyt år? Jeg taler netop i disse dage sådan til Dem, mine venner, fordi disse dage er blevet de eneste, hvor vi måske endnu kan komme til os selv, komme til besindelse om os selv. Det er også

en tid, hvor hjertet er åbent. Det er dage, hvor vi er mere åbne overfor åndelige og sjælelige stemninger end ellers.

Lad mig, mine tilhørere, endnu tilføje nogle ord. Mange vil i disse dage møde sygdom, bekymringer, nød og armod. Enhver af os, der kan det, skulle i det mindste gøre et eneste medmenneske en glæde. Jeg tror, at næsten enhver kan det, når han gør sig anstrengelse, tænker efter engang. Jeg havde så gerne gjort de mange millioner pensionister den glæde at sige: De love, der skulle have givet Dem et bedre liv, end De hidtil havde, er nu trådt i kraft. Vi er endnu ikke kommet helt så vidt, fordi de omstændigheder, man må ordne, har vist sig mere komplicerede, end man antog. Men til min store glæde og fornøjelse kan jeg sige, at den 21. december, blev høringerne om lovene afsluttet i Forbundsdays udvalg, så de bliver vedtaget i januar 1957 i Forbundsdays forsamling.

Sønderrivningen af vort fædreland føles særlig smertefuld for os i juledagene. Godt nok brænder i disse dage hundreder af juletræer ved jerntæppet til en fælles jul. De hilser over i zonen, hvor menneskene kun genkender en uklar glans af julelyset. En strøm af store og små pakker, er i de sidste uger flydt ind i den ufrie del af Tyskland. Men sårene fra splittelsen brænder fortsat, og tiden indtil genforeningen vil synes og lang og hård. Alligevel har vi lov at håbe, at 1957 vil bringe vore tyskere i den sovjetiske zone, om ikke til opfyldelse af vort fælles hjerteønske, så dog vil bringe os i nærheden af en håndgribelig opfyldelse, for endelig synes den af os så længe håbeder bevægelse at være kommet ind i de stivnede fronter.

Året 1957 vil også bringe vore tyskere fra Saar tilbage igen. En stor, stor glæde for os alle, og en stor succes for et uafbrudt sejt, politisk arbejde.

Jeg vil ikke blive politisk i dag. Lad os vende tilbage til de hellige juledage. Det lille barn i krybben, Guds søn i menneskeskikkelse, han som påtager sig alle vore fejl og al vor skyld, verdens lys, som vil formidle menneskene, de stakkels forpinte mennesker, lykke og ro og fred, skal være disse dages tanker. De skal fylde os, de skal også følge os i det kommende år.

Kilde:

Adenauer, Konrad: Tanker over værdierne. Juletaler. Buxheim/Allgau, Martin-Verlag, 4.1982

** Den 19.1.1957 fik Bruno Gröning følgende svar fra Kanslerkontoret:

Kære hr. Gröning!

Forbundskansleren takker Dem hjerteligt for Deres venlige brev af 8. januar 1957. Han ønsker Dem Guds velsignelse og fortsat god fremgang for Deres uselviske, opofrende virksomhed.

Med højagtelse

Efter ordre

Første brev til Forbundskansler Konrad Adenauer
Bruno Gröning, 7.1.1957

Deinert